

Si pens és perquè visc

Sense ser un mestre del pensament, això pens de nostra democràcia

Havent jo nascut a la meitat de la primera meitat del segle passat, bé puc dir que he viscut de ple en temps dels nostres repadrins, els quals visqueren la mateixa rutina i estil de vida dels seus i nostres avis més llunyans, edat la meua, que me dona dret a dir que som fet a l'antiga i que hi veig una greu diferència en els hàbits d'aquell temps i en la pràctica d'avui, principalment en els comportaments ja fets costum; llavors la gent feia feina per menjar, ara se menja per poder menjar més i, a mesura que ens urbanitzam, menjar de damunt la paga de la feina, que fan els altres. Ara, no té valor la persona, té valor la riquesa i el poder que aquella persona té. Ser "lladre" no era un treball professional operatiu dins les administracions, era un escurabosses que, segons la grandària del furt, tancaven dins la presó. Això fa que el meu pensament ataquí frontalment el tren de vida de nostra societat que la única obsessió, teòrica i pràctica que té, és la riquesa, l'economia, el predomini, l'explotació, fer pols quisvulla. La societat actual, mecanitzada, electrocutada, materialitzada, enfangada dins tanta merda que, com més li retallen a on aferrar-se, més s'enclota, embarranca i amuntega tants de pobres que moltes famílies passen per ull.

La nostra societat se mou empesa, no per les necessitats que l'home humanitzat pateix, sinó per les exigències i per unes imposicions d'una raó social anomenada "democràcia" que no ens perdona haver d'estar obligats a anar darrera, darrera els qui ens governen: ells són els qui ens controlen les pagues raquítiques dels nostres jornals quan ells se cobren -sense donar compte a ningú- desenes de milers d'euros dels seus honoraris i de les seves saboroses dietes, dia sí i al dia següent també; al seu abast i a la seva vista han d'estar les nostres cartilles d'estalvis que no ens arriben per acabar el mes i pagar-ne, alt, l'IRPF minvant-nos a la mínima expressió la mensualitat, (si en tenim), quan ells envien a "paradisos fiscals" muntanyes de doblers robats dels calaixos públics; d'ells són les recomanacions al nostre bon comportament, mutilades les seves càbales i intrigues -entre ells mateixos- plenes d'enganys i mentides, sempre amb l'amenaça, implícita o explícita, de "qui la fa la paga", quan, es pot veure que, "la paga qui no la fa". Jo creuré amb els governats quan ells se nivellin la seva paga al nivell normal dels obrers normals, ja que se presentaren a la responsabilitat, que tenen, voluntàriament i pel bé total del poble: ningú d'ells digué que s'hi presentava per fer-se ric i milionari, o per tenir-hi un treball per poder viure.

Llavors, tot ells, se mostraven girats cap a nosaltres, ara tot el que manen va contra nosaltres. La nostra societat contemporània utilitza tots els poders (mentals, tècnics, científics, governamentals, religiosos-jeràrquics, educatius...) com instruments orientats, no a suprimir els desordres heretats dels dictadors, dèspotes i sobirants, dels tirans i usurers d'enfora i de canastra, que robarven les cases i terres dels pobres, sinó a eternitzar-los i enfortir-los amb un impuls més actiu a favor d'un futur més segur pels capitalistes. No hem unificat el món perquè tots ens donàssim les mans i visquessim millor; l'han centralitzat en unes úniques

mans, les dels capitalistes i poderosos, perquè tinguin ells més poder damunt tot el planeta.

Les ferides mortals i els traspassos imprescindibles, que la societat ha enfondit i arrelat dins la història, queden encara, entre nosaltres, potser disimulats per tantes comoditats mai no vistes, per invents que superen els miracles, per la llibertat de moure enrenous al carrer, per les balandrines d'"indignats, organitzats" dins un desordre, amb un gran fons de raó, que Déu sab a on pot fer-nos arribar. Enlluernats, ens pareix el món d'ara millor que el que visqué Mallorca antiga. Emperò, jo pens ...

Que la cosa, per a mi, més vergonyosa és que, la societat que ha fet tot quant ha pogut per arribar al cap d'amunt de la seva llibertat personal i social, aquesta mateixa societat és la que empra tots els seus poders per obligar-la a ser esclava; que ni un un pet se pot fer sense haver de demanar permís; que, del matí fins al vespre, vagis allà a on vagis, la teva estampa quedi enregistrada en una càmera, donat que, o per agent o per pacient, tu, pots ser inclòs dins les mils barbaritats que te poden complicar la vida o mutilar-la-te.

I crec no equivocar-me, si dic que el sistema capitalista està protegit baix les ales nutritives de les Institucions democràtiques. Aquests dies hem pogut veure, i veim, com els Bancs, que s'engreixen dels nostres diners, (per exemple, el totpoderós BANKIA) són els que el govern salva i s'uneixen tots els poders parlamentaris de les Nacions, no per qüestionar els seus dels seus dirigitors, que són monstruosos, ans el contrari per fer-los més potents en sí, més productius a favor seu i més influents en nostra obediència i, més abultada la nostra desaparició, ens rendiguem besant els seus peus.

Vistes així les coses, la "democràcia" que vivim, més que està dirigida per la noblesa del poble i l'honoradesa de la gent, està controlada i obligada pels "amos dels diners", per corruptes i corruptors, que han fet del treball del poble el seu negoci, i, encara, no els basta.

Jo, que he viscut el temps i les desavantages dels nostres repadrins, crec i pens que el poble ha perdut autonomia i llibertat, i, amb tot i que sembli que el grau de independència preval, no està dins les nostres mans la plena llibertat de l'home lliure, tranquil, valoritzat, escoltat, jutjat amb lleis igual per a tots, estimat dins casa seva i fora de casa...

Sabeu..., si pens és perquè visc, i, això és el que me fa pensar que la democràcia, en la qual vivim, és de segona mà; perquè les nostres mans no són les primeres en conformar-la, abans la pasten altres mans, que, per cert, no són molt netes. La democràcia sana i neta perfuma tot l'aire que respiren els ciutadans.

"Rudis ante fuit domus, nunc populus aureus visu deridiculo" (Ovidi) "En altre temps a canastra s'hi vivia una rústega simplicitat, ara el poble vesteix d'ór fals i fa riure". Sòller, 11 de maig del 2012, aniversari primer del 11-M.

Agustí Serra Soler

Parlem de cuina

L'IES Guillem Colom Casasnovas a Finlàndia

Aquest curs hem duit a terme una experiència nova per a nosaltres, el poder enviar un alumne a fer part de les pràctiques a l'estranger. Dins el marc del pla Leonardo Davinci, adreçat als graus mitjans de formació professional; en Gastón Ezequiel Sarmiento, ha pogut realitzar una estada de 4 setmanes a Finlàndia, on va viscut una experiència única tant a nivell professional com a personal.

Aquesta "aventura" l'hem organitzada conjuntament amb la gent del Etelä-kymenlaaksa Vocational College de la ciutat de Kotka (a uns 25 quilòmetres de Helsinki) i les pràctiques s'han duit a terme en el Restaurant Keisarintama d'aquesta ciutat.

Després d'aquesta etapa a la seva vida, en Gastón a ha contat com una de les coses que més li ha impactat és l'amabilitat de la gent que res te a veure amb el temps fred de la primavera Finesa.

També ha estat molt profitosa la experiència de conèixer altres alumnes de pràctiques internacionals d'altres països, ja que allà ha coincidit amb gent de llocs tan dispars com Alemanya, Escòcia, Sud Amèrica i altres ciutats espanyoles.

En l'aspecte gastronòmic, Gastón ens ha explicat que els finlandesos paguen la verdura i fruita molt més cara que aquí i que per ventura degut a n'això no és molt habitual el consum de productes del camp, o almenys amb la mateixa assiduitat que el peix i altres productes del mar visiten les taules dels habitants d'aquest país. Això és degut a que Finlàndia està situada en el límit nord del cultiu, de fet sols un 10 % del territori de Finlàndia pot ésser explotat per a l'agricultura. Així hi tot encara podem trobar algunes extensions de

cereals i plantacions de patates. Però per lo general les granges agrícoles no són molt grosses i predominen les ramaderes. La carn de porc, els productes fumats o salats, els embotits i la pesca, formen el nucli de la gastronomia finlandesa...això sense tenir en compte que gran parts dels ports es congelen a l'hivern i la pesca sols es pot dur a terme 3 o 4 mesos a l'any. Si ens centram en alguns productes específics podem dir que: els crancs, les truites salmoades, el caviar, els bolets, la carn de ren, la de xot i el pa; són els productes que podríem considerar típics de la regió. Per cert, el "pa", per altre banda base de la dieta finlandesa; en aquest idioma es diu "Lei pä"Quasi com a casa nostra...

De cara al curs que ve segur que tornarem a repetir l'experiència e intentarem dur-la un poc més enllà acollint alguns alumnes finlandesos per a que aprenguin la cuina de la nostra vall.

En aquests moments en Gastón i els seus companys de classe estan encarant la recta final de les Pràctiques en Empresa que els permetrà obtenir el títol de cuiner i cuina, que posarà la cireta final a la seva formació durant dos anys al nostre Institut.

Bona setmana i ens veim d'aquí a set dies

Juan A. Fernández
parlemdecuina@
hotmail.com

